

כתב עת מקוון לסיפורים קצרים

רסיסה

מה שאר קליכרון...

גיליון 11

אפריל 2022, ניסן ה'תשפ"ב

שולה ברנע
עמית דרבקינ'חן
ישי ויסמן
אפי הלפרין
יוסי הראל
אוה טוניק
ראובן פרומר
יובל ששון

לא ידעתי איפה
לקבור את עצמי

חיי כל אחד מאיתנו מורכבים מתמונות של אירועים וחוויות שהופכים ברבות השנים לרסיסי זיכרונות. לעיתים הזיכרונות מוחשיים יותר וחרוטים בנו ביתר שאת ולעיתים אלו זיכרונות עמומים ומעורפלים. רסיסים אלה מלווים את חיינו והופכים לחלק בלתי נפרד ממי שאנחנו והם אלו שגם מאפשרים לנו לתקשר עם הסביבה, עם האנשים שבחיינו – שלהם ולנו – רסיסי זיכרונות דומים או משותפים.

בכתב העת שלנו אנחנו קוראים לכם פעם אחר פעם לשלוח לנו רסיסי זיכרונות כאלה, רסיסי סיפורים הנותנים הצצה אל חייכם וחייהם של אחרים.

האם אי פעם קרה לכם שרציתם לקבור את עצמכם בשל משהו שאמרתם או עשיתם? אנחנו מניחים שדבר מעין זה קרה לכם, ושהייתם בסיטואציה כזאת. לנו, זה קרה.

בגיליון הזה ביקשנו מכם סיפורים על אמירה או סיטואציה מביכים ולא נעימים, עד שממש רציתם שהאדמה תפער את פיה ותבלע אתכם.

אנחנו מודים לכותבים המשתתפים בגיליון ולכם הקוראים הנאמנים שלנו שממריצים אותנו להמשיך בעשייה.

אנחנו מקווים שתיהנו מהקריאה ותתרגשו שלכם, עדנה אפק ואלירן דיין

"רסיסים" הוא כתב עת מקוון המתפרסם בכל חודשיים.
בכל גיליון יפורסמו עד 8 סיפורים בלבד.

**הגת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים –
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.**

כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בכתב העת, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי־פרסום יצירתו בכתב העת.

הבתים הכי יפים

אוה טוניק

את שכנתי מאיה הכרתי בזכות חתולים. הייתי עומדת ליד החלון שלי ומציצה לתוך המרפסת הסמוכה שם שני חתולים היו משתזפים ותופסים בריזה הנושבת מכיוון דולפינריום. אולי הם גם היו יכולים לחוש ריח של דגים ביום ובשמים של רוקדים בדיסקוטק בלילה.

זה קרה בתקופה קצרה בחיים שלי כאשר היה לי אכפת מה אנשים אחרים חושבים. לכן הרגשתי שתפסו אותי במעשה הסגת גבול. אלמלא התקופה הקצרצרה הזו בין שני עולמות לא היה לי סיפור לספר מסוג "לא ידעתי איפה לקבור את עצמי". היום אני כבר יודעת שלאחרים עוד פחות אכפת ממני או מרגשות המבוכה שלי. למרות שלפעמים אני כן מנסה להיכנס לראש של אדם אחר ולחשוב – "אתה לא נבוך, אתה, אה?" כמו נשיא אוקראינה זלנסקי היום שעמד מול הכנסת בחולצה מודפסת ועליה צלב גרמני, על הלב.

אבל בחזרה לחלון שלי ולמרפסת – מאיה חייכה אלי חיוך רחב ומסתורי כמה חתול צ'שייר ואמרה: רוצה לבוא לשחק איתם? למאיה הייתה רעמת שיער ג'ינג'י כמו של אריה. מיד הסכמתי.

באותו יום הייתי פעמיים נבוכה. מאיה הציעה ללכת לטייל ליפו לאכול במסעדה ממש טעימה. היה קיץ ואני לא יודעת איך בכלל הסכמתי. הלכנו שעות ליפו. התחננתי למונית. אבל היא אמרה שזה עוד מעט. היא טעתה בדרך ולא ידע איפה זה בדיוק. רחוב יפת מאד ארוך. אחרי כשעתיים אמרתי שאני חוזרת הביתה, כי כבר שום דבר לא מעניין אותי חוץ מלהיכנס למקרר – מצאנו את המסעדה. מסעדה ערבית, הזמנו מג'דרה. מנה אחת לשתינו. מאיה תמיד רצתה להתחלק ואני לא. אבל אז הייתי גם מאד נוחה להסכים ולא התווכחתי. בסוף שילמנו והיא אמרה לי שלא נשאר טיפ כי זה לא היה טעים. שוב לא אמרתי מילה. למרות שכל פעם כשלא טעים לי או כשהשירות גרוע – אני משאירה טיפ גדול. פעם הייתי ככה. אבל היום זה כבר לא עובד כי אין כמעט מסעדות כמו שפעם היו. יצאנו. רץ אחרינו מלצר ואומר – אתן לא השארטן טיפ. מאיה ענתה לו – היה לא טעים. סלאמאט! חבר שלי, שוטר, צחק: "למסעדה הזאת אני נכנס רק לבצע מעצרים!"

הלכנו לטייל – כבר ירדה השמש ובריזה מהים פיזרה קצת אוויר לנשום. ראינו הרבה בתים יפים. והמג'דרה הלא טעימה נתנה לנו אנרגיה. ממש עשינו סיור לא הספקנו להגיד "איזה בתים יפים!". ואז חזרנו לרחוב שלנו ואני אומרת לה, למאיה:
– את רואה את הבית הזה – איזה בית מכוער – הבית הכי הכי מכוער בכל תל אביב ודווקא ברחוב שלנו.
– אמא שלי בנתה את הבית הזה...

הרגשתי מאוד לא נוח. אבל אני יודעת שהיא לא כעסה עלי. לפני כמה שנים שרפו את מאיה חיה בשנתה בביתה בפלורנטין וקברו אותה בסלעים בירושלים. אני כועסת ולא דורכת שם יותר.

לבנים לבנים

ראובן פרומר

מה שכן, הלבן הבהוק של הלבנים - התחתונים והגופיות - בבית הוריו של אברהם לוי כלומר אצל אימו שלו, יפה-ג'מילה לוי היה הרבה יותר בוהק מאשר אצל הגלוקים. זה לא אומר שהייתם אינם נקיים. חס וחלילה! אבל אצל אימו, בלבן שלה, אפילו מכונת כביסה לא הייתה יכולה להתחרות ומכונת כביסה הייתה להוריו, משה ויפה לוי, הרבה אחרי שהייתה כבר כזאת אצל הגלוקים אצל פרופ' הנס ואשתו רחל הוריה של נעמי.

כחודשיים אחרי החתונה יצא אברהם לוי למילואים. תנעמי, שמשרת איתו במחלקה במילואים כבר יותר משלוש שנים, פנה אליו לפתע במקלחת ושאל:
"תגידי לוי זה נכון שהתחתנת בינתיים מאז הפעם האחרונה שהיינו במילואים. בקו בבקעת-הירדן" ומבלי לתת לאברהם לוי הזדמנות להגיב הוסיף תנעמי בנחרצות: "רואים!" תוך שהוא סוקר-סוקר, מכף רגל ועד ראש, את אברהם לוי העומד לפניו בתחתונים ובגופיה והמגבת האפורה - הארוגה משבצות אפור-לבן גדולות אותה קיבל עם גיוסו בבקו"ם ומאז אינה עוזבת אותו כל אימת שהוא לובש מדים - תלויה לו ברישול על כתפו.

אברהם לוי שנבהל מהתקפת הפתע ונדהם מן הניחוש המדויק היפנה באופן אינסטנקטיבי את מבטו אל תחתונו בכוון המיפשעה מחפש את מה שתנעמי אולי ראה ואשר הסגיר את העובדה שהוא - אברהם לוי - כבר אינו רווק ושאכן הוא התחתן בינתיים מאז הפגישה הקודמת שלהם במילואים לפני כחצי שנה בקו בבקעת-הירדן. ומשלא גילה שום דבר על הבגדים שלבש אשר יכול היה לשמש אות לשינוי הסטטוס שעבר מאז, התעשת אברהם לוי ושאל בחרדה כבושה:
"מה רואים? איך ידעת?" תוהה בליבו היכן בכל זאת טמון רמז...
תנעמי שבקושי עצר עצמו מלצחוק הישיר מבט אל אברהם לוי ופטר את החידה:
"מה פירוש איך רואים? הרי אתה עצמך תמיד הישווצת בזה שהלבנים שלך הם הלבנים הכי לבנים בכל המחלקה, בכל הגדוד, בכל הצבא... שכחת כבר?? כי רק אמש'ך יודעת ככה לכבס, אמרת! ועכשיו תראה את הצבע שלהם. אתה לא רואה בעצמך שזה לא אותו דבר? אפילו שלי כבר יותר לבנים משלך. אז ברור שזו כבר לא אימך שמכבסת לך. אז מה? באמת התחתנת? איך קוראים לה? שלח את אישתך ללמוד אצל אימך איך מכבסים כדי שיהיו לבנים..." ופרץ בצחוק מתגלגל שסחף את כל מי שהיה באותו רגע במקלחת.

באותם רגעים פניו החיוורת של אברהם לוי היו יותר לבנים אפילו מהתחתונים של תנעמי...

לשמחתו של אברהם לוי למדה נעמי גלוק במשך השנים גם כמה דברים מאמא שלו והלבנים שלבש בתקופת נישואיהם, עם הזמן, בכל זאת הלכו והתקרבו כמעט לדרגת הלבן שהוא זכר מהבית. לבנים "כמו במעמד הר-סיני" כפי שאימו הייתה נוהגת לומר...

תה או קפה? אפי הלפרין

מהמפגש הקצר והחד-פעמי הוא נותרו לי כיום בעיקר זכרונות גאסטרונומים. רוב השאר התערפלו והתעממו והטשטשו במוחי גם בגלל כוחו השוחק של הזמן וגם עקב המבוכה שהתלוותה אליו. רסיסי עובדות נטולות מקום מדויק-הייתה זו ציריך, ז'נבה או באזל? בלי אחיזה מוצקה בתאריך הנכון- האם זה קרה מתישהו בין סיום בחינות הבגרות שלי לבין מועד התגיסותי לצה"ל, או כבר אחרי שהשתחררתי אך לפני תחילת לימודי באוניברסיטה? ואפילו ללא שמו של מארחנו האדיב- מובשוביץ', הלפרין, גולדלוסט, רפאפורט? - שנשא באותה עת גם את התואר הנכבד 'הרב הראשי של הקהילה האורתודוקסית' איפהשהו: של העיר בלבד, של הקנטון שאליו היא השתייכה, או אולי של המדינה כולה?

כך או כך, הוזמנו טלפונית והגענו רגלית לביתו לסעודת ליל שבת אחת. אנחנו - זוג ישראלים חילונים שטיילו אז ברכבות ובאוטובוסים במספר מדינות במערב אירופה, והוא - אחד מקרובי משפחתנו המאד רחוקים ששרד את השואה, שמר על אורח חייו החרדי והעדיף להתגורר בשוויץ במקום לעלות לארץ הקודש.

מטבע הדברים לבשנו באותו ערב את מיטב הבגדים שנשאנו עמנו בתרמילי הגב הקומפקטיים שלנו, ואף הקפדנו לחבוש את כובעינו לפני שהקשנו בעדינות על דלתו. ואחרי 'הברוכים הבאים', 'הברוכים הנמצאים' ושיחות ההיכרות המקובלות - לשמחתנו גם רעייתו וילדיו דיברו אנגלית טובה - התישבנו מסביב לשולחן העמוס בכל טוב. הנרות כבר דלקו בפמוטים המוכספים, המסובים פצחו בזמירות המסורתיות, ובעל הבית נטל בקפידה את ידיו, קידש על היין וברך על החלות.

מן הסתם גם את תפריטה של הארוחה החגיגית הזאת הייתי אמור לשכוח במרוצת השנים הרבות שחלפו מאז, אך תקרית קטנה שהתרחשה בסופה חרתה אותו במוחי לנצח. המתאבן היה געפילטע פיש מתקתק, ולאחריו הוגש מרק עוף עם אטריות. המנה העיקרית הורכבה מפרוסות בשר בקר עסיסיות ששחו ברוטב סמיך והוקפו בתפוחי אדמה אפויים ובשעועית ירוקה, ולקינוח הונחה לפני כל סועד פרוסה עבה של עוגת תפוחים עם קצפת צמחית.

"משהו חם לשתות - תה? קפה?" הציעה לנו הרבנית לקראת סיום.
"תה, בבקשה", "השבתי בנימוס, והיא מזגה תמצית סמיכה וכהה שהוכנה טרם כניסת השבת והוסיפה מים רתוחים מתוך מיחם גדול שהוצב מבעוד מועד על הדלפק במטבח.
"תרצה גם לימון?" היא הניחה לפני את הכוס המלאה שעליה התנוסס ציור צבעוני של הכותל המערבי.

"לא תודה, אבל אודה לך מאד אם תוכלי להוסיף לי קצת חלב", "השבתי אינסטנקטיבית, ואת מבטיהם הנדהמים של כל הנוכחים אני זוכר בבירור עד היום.

יוסי הראל

החתונה היתה מפוארת, חגיגית ושמחה.
ישבנו קבוצת חברים סביב השולחן, התעדכנו במה חדש?!

זה היה מיד לאחר שנכנסנו לאולם, תקעתי מרפק לזו שתחיה, ושאלתי, תגידי, זו לא דליה?
כן ענתה, אבל היא לא עם אבי, בעלה.

דליה ואבי היו זוג חברים קרוב, הילדים גדלו יחד ודליה למדה עם זו שתחיה בתיכון ובסמינר.
לאחר שהתחתנו ונולדו לנו ילדים, מצאנו שהם מתגוררים בשכנות והיחסים התהדקו חזרה.
שנתיים קודם לפגישה בחתונה הנדונה, עברנו דירה לאזור אחר והקשר התרופף.

זוגתי ניגשה אל דליה וברכה אותה לשלום.
הצטרפתי גם אני, והמבוכה על פניה של דליה היתה ניכרת מרחוק.
איפה אבי, שאלתי אותה בצנעה?

אחר כך, ענתה.
תכירו את שלומי אמרה והלכה לברך את המשפחות החוגגות, כשבן זוגה לידה.

חזרנו לשולחן, מבולבלים קמעה.
שמרנו שני כסאות לדליה ושלומי וחיכינו.

דליה ושלומי הצטרפו לשולחן ועשינו להם סיבוב הכרות עם היושבים סביב לשולחן.

דליה ישבה לידי, והייתי ממש חסר סבלנות לשמוע מדוע החליפה את בעלה ואבי ילדיה.
לא שמענו מהם כשנתיים, כך שלא היינו ערים להתפתחויות החדשות.

טוב אמרה לי דליה בשקט, אז ככה, אבי נפטר לפני חמישה חדשים, אחרי מאבק של
שלושה חדשים במחלה.

רציתי לקבור את עצמי מתחת לשולחן.
כנראה שנראיתי ממש רע כששמעתי את הבשורה המרה, כי שלומי קם ומיהר להביא לי
כוסית וויסקי, להשיב לי את רוחי...

לא, זה לא נעים, זה לא נעים, זה לא. "מה יש שיהיה לא נעים?" שאלה הבחורה שישבה מאחורי וחיבקה אותי חזק. לא ידעתי איך לענות על זה. זה לא שהיא עשתה משהו לא בסדר או... כן בסדר או... היא פשוט הייתה שם וחיבקה אותי.

התיישבה מולי ברכבת ושאלה אם ארצה להעביר את זמן הנסיעה במשחק סולמות וחבלים שנמצא ברשותה. לא שיחקתי סולמות וחבלים מאז שהייתי בן שש. תוך כדי משחק למדתי ששמה דפנה, היא משוררת, גרה בעין כרם, פעם שנייה בחייה שהיא נוסעת ברכבת, על הפעם הראשונה היא מעדיפה לא לספר, מתפרנסת משעורים פרטיים בלשון ויש לה צב מחמד. הסתכלתי עליה תוך כדי הנסיעה והמשחק. מעולם לא הכרתי אף אחת, או אף אחד לצורך העניין, שפנתה אלי בישירות כזאת ולא נתנה לי להרגיש שהיא רוצה ממני משהו.

ארוחת צהריים. דפנה כבר הייתה זיכרון עמום עד שלפתע הרגשתי שמישהו מתיישב על הכסא מאחורי ומחבק אותי. הסבתי מבט לאחור, המשוררת מעין כרם. איך מצאת אותי? מה את עושה? כולם מסתכלים, אולי תשבי לידי? זה לא נעים ככה... "באמת?" שאלה אותי. לא, זה לא נעים, זה לא נעים, זה לא - ענית. "מה יש שיהיה לא נעים?" זה לא כמו הפעם הקודמת שלנו ברכבת.

נדרכת.

היא הניחה את הטלפון שלה מולי, אתר של קונספירציות כזה או אחר. לצד התיאוריות הקבועות על רצח קנדי, עב"מים וחיסוני הקורונה, ראיתי תיאוריה נוספת שמנסה להסביר את מציאתם של אברי גוף שונים במקומות שונים ברחבי המדינה. בעיר מסוימת נמצאה אצבע, בעיר אחרת כף רגל, בשדה לא רחוק ממקום מגורי אוזן, וכן הלאה. הבעלים המקוריים של האיברים - גברים ונשים - נמצאו אך לטענתם הם לא שמו לב שמישהו חסר להם. המשטרה איבדה עניין בחקירה. בהיתי ברשימת שמות הקרבנות, חשבתי שאני מכיר חלק מהם. "אתה האחרון" לחשה לי דפנה באוזן, "לקח לי זמן לאזור אומץ ולעלות שנית לרכבת".

נזכרתי.

היינו בני שש או שבע. לקחו את כולנו לטיול ברכבת לגן החיות התנכ"י בירושלים. אחרי בית שמש נשארנו רק אנחנו. המדריכים שלחו את כולנו לקרון אחר. שיחקנו. כיסינו את העיניים של אחד הילדים ונתנו לו לגעת באחד מאתנו והוא היה צריך לנחש מי זה. בתור של דפנה נעמדנו כולנו והיא נגעה בכולם. זה היה מצחיק, היא לא הצליחה לזהות והמשחק הסתיים בבכי גדול. תחושה עזה של חוסר נעימות עברה בי. "כל אחד איבד את מה שנגעתי בו אז" אמרה דפנה, "אתה בטח זוכר במה נתת לי לגעת...".

לשוטר שהגיע כמה ימים אחר כך אמרתי שהכל בסדר, שאפילו לא שמתי לב שזה חסר לי...

הפאה (גוף שלישי יכול היה לקבור עצמו) שולה ברנע

לילה אחד, במשמרת אחרונה של קו 92 קרה לי מקרה, עליו אני רוצה לספר.

השעה הייתה 11:30 ובתחנה ליד הבימה עלו מספר נוסעים. שמת לי לב לזוג צעיר, שנראו מאושרים וזוהרים, כבתקופת ירח דבש ועלה יהודי נמוך מאד עם שער קוצני קופצני סמיך ביחס לגילו המתקדם וכן עלו קבוצת בנות צעירות קולניות בגיל העשרה.

מתחנה זו לבאה אחריה, שמעתי התגברות הקולות מכיוון הבנות. בתחילה חשבתי "נחמד להיות צעירות, הן מלאות שמחת חיים, עוד אין להן דאגות כמו שלנו..." "עדיין לא נקטתי כל צעד כלפיהן, אף שמחתי לשמע עליצותן, זה עורר אותי במשמרת שתמיד כה קשה לבצעה בשל עייפותי המצטברת בעיקר בלילות.

אט אט התחוויר לי, מה אני שומע "יש לו פאה, אין לו פאה, זה גבר זה?" ראיתי במראה שהבנות התווכחו ביניהן, לגבי האיש הנמוך עם השיער הקופצני, שעלה בתחנת הבימה.

קולות האנשים באוטובוס הלכו וגברו "היי מה זה צריך להיות? הגזמתן, חצופות שכמותכן, איזה חינוך קיבלתן?!" זאת לאחר שאחת הבנות התיישבה על ברכי אחד הנוסעים ואחרת משכה ברוב חוצפתה את הזקן של הישיש שישב בסמוך לתאי.

הרגשתי ששליטתי העצמית הולכת לאיבוד, הריכוז בנהיגה התחיל להיפגע ובכלל הדברים הגיעו לשיא חדש מחריד, כשהבנות החלו להמר ביניהן מי תסיר את הפאה מעל ראשו של האיש בעל השער הקופצני, ואז מישהי תפסה תעוזה יתר, נגשה ובנושלתיות משכה בתנופה את שיערו כלפי מעלה- אכן אמרה "ניצחתי! אמרתי לכן שזו פאה! זכיתי בהימור, תני לי את החמש שקל שהבטחת לי".

האיש המותקף הזדעק וקם ממושבו מייד בעת המתקפה, נופף באגרופיו הזעירים, כך ראיתי במראה, וזעק בטירוף את כבודו הגברי האבוד: "אני אראה לכם מה זה גבר, אתם לא תזכרו איך קוראים לכם!".

קולו אבד בבלייל קולות כל הנוסעים. קמה מהומה רבה ברכב - אי אפשר היה כך להמשיך לנהוג. בלמתי בחריקת בלמים את האוטובוס, קרוב למכון הפתולוגי באבו-כביר ושאגתי לעבר חבורת הבנות השיכורות, שריח השיכר התפזר כעת בכל האוטובוס: "תרדו מכאן כרגע ותלכו ברגל, חתיכות זבל שכמותכן, זה מה שמגיע לכם!".

אחר נרגעה האווירה והכנסתי את הקלץ' למהלך ראשון ולשני בשלווה שלאחר סערה גדולה, אני טוען, "מגיע לנהגי אוטובוס תוספת סיכון מפני נוסעים לא מפני מחבלים, או מטעני חבלה".

"ארזת לבד?"

עמית דרבקינ-חן

בעלי אחז בידו של הקטן יונתן בן השש ויחד צעדנו נרגשים אל אולמות הטרימינל בשדה התעופה בן גוריון. את שני ילדינו הבוגרים השארנו בבית עם הורי.

גררנו אחרינו מזוודות גדולות אל המתחם.

בודקת ביטחונית קידמה את פנינו בחצי חיוך מתוקף תפקידה.

"לאן אתם טסים?"

"ברצלונה."

"ארזת לבד?" שאלה והישירה מבט אלי.

"כן."

"והמזוודות היו אצלך כל הזמן?" המשיכה לדבר.

"כן, כל הזמן."

"מסרו לך משהו להעביר?"

"לא."

"יש לך נשק או משהו שנראה כמו נשק?"

"לא" עניתי במהירות.

"אלה המזוודות שלכם?" הוסיפה לשאול ולא חיכתה לתשובה.

"יש בתיק משהו חד – מספריים, סכין?" "לא", עניתי בחוסר סבלנות, סבלתי מחום נוראי.

"בטח שיש", יונתן משך את ידי.

"אמא, איך שכחת?" "יש במזוודה את האולר של הדוד אלי."

"הוא לא כל כך גדול", "בגודל כזה", יונתן פרש את ידיו ממש ברצינות כדי להדגים לבודקת.

"יונתן" פניתי אליו, פניי האדימו מרוב בושה והתחלתי לגמגם "על...על מה...אתה מדבר?"

"על האולר שהחבאת במזוודה, אמרת לאבא שאת רוצה לעשות הפתעה לדוד אלי ליום ההולדת."

"את רואה אני הקשבתי לכם" ואז חיוך גדול ופנה אל הבודקת "אמא שלי תמיד אומרת

שאני לא מקשיב לה."

"אה" ... "שכחתי מזה" ... "לגמרי" הוספתי לגמגם. "כל כך רציתי שהאדמה תבלע אותי ותשים

ברגע זה, מחסום זמני לפה של הילד שלי.

לבודקת הביטחונית שכל כך שמחה להוכיח את יעילותה, זה כנראה הספיק.

המזוודות החשודות שלנו עברו בידוק ביטחוני קפדני, היא הפכה את כל המזוודות ואני חשתי עלבון, השפלה ומבוכה.

כמובן, שלא נמצא בהן דבר, מפני שיונתן בן השש לא הבין שאביו ואני התלוצצנו על אוסף האולרים המוזר של אחי אלי במהלך אריזת המזוודות.

לרגע, הבטתי אל הבלגן שנעשה על ידי הבודקת בחוסר אונים ונאנחתי, לשווא בוזבזו אותן שעות שהשקעתי בגיהוץ ובסידור בקפידה.

לבסוף התעשתי והתחלתי לארגן מחדש, לא רציתי לאחר את הטיסה.

יונתן פיהק ופנה אלי, "אמא אני רעב, אני רוצה פיצה עם פטריות ו..."
מבטו נתקל במבטי והוא השתתק. סוף סוף הבין כמה אני כועסת עליו.

בתור אל הטיסה, הבחנתי שיונתן קרוב לדמעות.
רציתי להרגיע אותו אבל אז היינו צריכים למהר, הדיילות זרזו אותנו.

בדרך אל המטוס הוא משך בחולצתי ואמר "אמא"... "את זוכרת את המשפט שלמדנו בגן ואת אמרת לי, שזה כל כך חשוב."

הבטתי אליו בחיוך מפויס, ליטפתי את ראשו במטרה להרגיעו וניסיתי לפשפש בזיכרוני למה הוא התכוון, אולי למשהו כמו "לשקר אין רגלים."
לבסוף התייאשתי, "אני לא זוכרת."
"כשאת ממש כועסת עלי, את צריכה לזכור את מה שהגננת זהבה תמיד אמרה ולהתאפק."
"מה היא אמרה?"
"איזה גבור הכובש את יצרו."

סיפורו של זבוב מספר מיליארד ושמונה

ישי ויסמן

יום 1: נעים מאוד שמי מיליארד ושמונה. לאמא שלי קוראים מיליארד ולאבא שלי המנוח קראו 984,899,767. קמתי הבוקר בפעם הראשונה לחיי, בדיוק כשחתיכת העץ עפה לכיווני, כמו כף יד ענקית. היא ניסתה למחוץ אותי. אז ברחתי. הענק נראה כועס. הוא אמר כל מיני מילים שאני לא מבין. "תלך טפיל !!! תמות כבר מפיץ מחלות מגעיל !!!", לא הבנתי מה הוא רצה.

יום 2: תכל'ס בסך הכל אני טיילן. כזה אחד שמסתובב פה, בעולם. נרדמתי, בִּמְכָסָה הנעים. הירוק. חשוך שם. כל הזמן, שקט. כיף לי.

יום 3: קמתי. פקחתי עיניים. "מה זה המקום הזה?", חשבתי לעצמי בעודי שוקע בתחושת קרקור מוזר בבטני, קוראים לזה רעב. מצאתי שתי טיפות דבש והייתי מאושר.

יום 4: הכנפיים זזות, יש אוויר. יופי. איזה יופי! נחמד פה. "אמממ איזה ריח נהדר", אמרתי לעצמי. "הדבר השחור הזה. נראה כל כך טעים. הגוש הזה על הרצפה". טעמתי קצת, היו שם הרבה יצורים כמוני, שדומים לי. הם גם רצו מהדבר השחור הנפלא הזה. הם היו גדולים ממני והכנפיים שלהם חזקות מדי! אכלתי קצת והם הרחיקו אותי משם.

יום 5: ביום הזה יצאתי לטיול. ראיתי דברים מרובעים, אבנים גדולות, הכל היה מוזר כל כך. שוב האור הזה חזר אליי כל הזמן. סנוור אותי. הוא היה צהוב מאוד. אני לא מכיר עוד צבעים חוץ מצהוב וירוק.

יום 6: הייתי חרמן. הייתי צריך משהו כמוני. אבל לא מצאתי. כי אני קטן מדי וחלש. הכנפיים כאבו לי. הרגליים, הידיים, כל ששת האיברים שלי - הכל הסתבך לי, הלכתי לאיבוד. לא הצלחתי לקדם את עצמי יותר בדרכים. נפלתי.

יום 7: "מה זה האוויר המוזר הזה?", שאלתי. כי הוא שורף אותי. אבל אף אחד לא הקשיב. אז אמרתי את כל מה שאני מרגיש: "אני רעב", "אני חרמן", "אני עייף". וזה לא עניין אף אחד. הכנפיים כאבו לי. והעיניים שלי ברקו. האירו. זהרו. היה לי חם, היה לי קר. ואז נרגעתי. כי היום השמיני כבר לא יגיע.

חפשו אותנו גם בפייסבוק:
/rsisim.magazine

**הגהת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים –
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.
כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים
ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.**

מייסדים: עדנה אפק ואלירן דיין